

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker
den 24. maj 2020

Kirkedag: 6.s.e.påske/B

Tekst: Joel 3,1-5; Rom 8,31-39; Joh 17,20-26

Salmer:

SK: 11 * 257 * 666 * 334 * 512,2 * 260

LL: 11 * 257 * 334 * 260

Gudstj. holdt med restriktioner grundet covid-19

”på tredje dag opstanden fra de døde, opfaret til Himmels, siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde.” Sådan hedder det om det sidste om Jesus i trosbekendelsens anden artikel. Men imellem opfarten til Himmels og genkomsten fra Himlen, da er han siddende ved Gud Faders højre hånd.

Jesu gerning på jord er fuldbragt. Han er som mennesket Jesus af Nazareth nød til at forlade denne jord, for mennesker lever ikke evigt, og fordi Han skal opløftes i sin herlighed, hvorfra han igen skal komme i herligheds udfoldelse og dømme levende og døde. Men dér imellem, mellem himmelfart og genkomst, er der et tidsrum. En tid til...?

En tid til bøn, forbøn. En tid til at bede for nogen. Dér ”går (han) i forbøn for os”, som Paulus skriver det i epistelteksten. For mig er der især to ting, der i denne sammenhæng er vigtig, og som jeg glæder mig rigtig meget over. Det ene er, at Jesus beder *for os*, og det andet er, at Jesus *beder* for os.

Jesus beder *for os*. Evangelieteksten med Jesu bøn finder sted før påskens begivenheder og himmelfarten. Jesus beder for de mennesker, der ved apostlenes ord er kommet til tro. Med til de mennesker regner Paulus altså sig selv og sine samtidige, da

han en del år senere skriver til menigheden i Rom. Og hvis Paulus først havde skrevet sit brev i dag, så ville han stadig have skrevet ”os”.

Jesus beder om, at troende mennesker må være en enhed. Se sig selv som dele af det samme, nemlig fællesskabet med Gud Herren i troen på Jesus. Jesus beder om, at vi må have troen på Jesus og forstå, at i ham er Guds kærlighed til os. Jesus beder om, at vi i Jesus må se hans herlighed, og dermed guddomsherligheden. Jesus beder om, at den faderkærlighed, Gud Fader har til Sønnen, må nå ind i os, for nu bare at trække det en lille smule sammen, hvad Jesus nævner i sin bøn. Enkelte dele af Jesu bøn og denne dags særlige karakter belyses, som nævnt tidligere, på forskellig vis i dagens salmer.

Jesus beder for os. Og skal vi trække det hele endnu mere sammen, så beder han først og fremmest om, at alt, hvad Gud er og gør og har ladet ske ved Jesus, at det må nå ind i vore hjerter. At det må være udgangspunkt og fokuspunkt for vore liv. Jesus bruger ikke de ord, udgangspunkt og fokuspunkt. Men det er, i hvert tilfælde for mig, tankevækkende, at Jesus beder ikke om, at det må gå os godt i livet; at vi må have lykke og fremgang. Han beder ikke om, at kirken må brede sig ud over jorden. Han beder for vort trosforhold, vort Guds-forhold.

Det er ikke fordi vort liv på jord eller kirkens betydning på jord ikke ligger Jesus på sinde. For det gør det sandelig. Han har jo f.eks. selv lært os at bede ”giv os i dag vort daglige brød”. Og i evangeliernes beretning om Jesus er der netop utallige eksempler på, at menneskers lykke og fremgang og liv på jord, ligger ham dybt på sinde. Og da han sendte apostlene ud på mission, var det med ordene: Gå ud og gør til mine disciple...og se, jeg er med Jer alle dage. Men hvad er vigtigst og hvad kommer først: livet eller troen?

Det kommer så sandelig an på, hvem man er, og i hvilken situation man befinder sig. Nogle mennesker behøver undere og styrkelse i livet, før de ser troen og troens mål, Jesus; andre behøver troen for at se undere og styrkelse i livet. Og det ene er ikke mere fremt end det andet. Det ene er ikke bedre end det andet. Men begge ting leder til det samme, som er det centrale i Jesu bøn. Nemlig det, at hvis ikke troen på Guds kærlighed i Jesus Kristus bliver sand for os, så er alt andet ligegyldigt. Og i troen på Guds kærlighed i Jesus, så er alt andet sekundært, men derfor ikke ligegyldigt.

Luther har en gang sagt: "Gode gerninger gør aldrig en mand god; men en god mand gør gode gerninger." I denne sammenhæng skal det pege på, at Guds kærlighed i Jesus får ikke betydning for vort liv og livets lykke eller for kirken, hvis ikke det først er i det enkelte menneske. Og når det er i det enkelte menneske, så kan det føre til liv og lykke og kirkens fremgang. Men det er sekundært. For det vigtigste for Jesus er det enkelte menneskes forhold til Gud, det enkelte menneskes tro og tillidsforhold til Jesus, og deri se sig elsket og villet. Og så elsket og villet, at Jesus beder for den enkelte, hver og en.

Jesu *beder* for os. Tiden mellem himmelfart og genkomst er ikke bare et tidsrum, hvor Guddomsmanden hviler ud oven på Menneskesønnens fuldbragte gerning. Det er heller ikke bare et tomrum mellem første og andet klimaks på hans herligheds udfoldelse. Det er en tid til at bede.

Jesu gerning er at bede, gå i forbøn, bringe os ihu – for nu at sige det lidt højtideligt – i Guds øje, øre, hjerte og vilje. Holde os op foran Gud Herren, føre os frem for Guds trone i Guds herlighed. At gå i forbøn er en aktiv og vedvarende gerning, Jesus tager på sig. Det, at Jesus går i forbøn, er ikke bare fordi,

han ikke ved, hvad han ellers skulle tage sig til, og ok, jeg kan da gå i forbøn for dem, mens jeg venter. Nej, der er så at sige sat tid af til Jesu forbøn. Jesu gerning består i, at han skal være menneskers frelser og forsoner ved at være offerlammet, og derefter skal han føre mennesker frem i Guds herlighed ved sin forbøn.

Jeg synes, dette er helt vildt stort. Jeg kender ingen anden trosretning eller religion, der i sit gudsbillede har en bedende gud. En guddom, der i sit dybeste og inderste har ønsket om, at det, Han har gjort for mennesker, også må blive taget imod i tro. Jeg kender intet andet gudsbillede, der har det i sig, at det dybeste og inderste ønske i guddommen selv er, at mennesker i tro må se den guddommelige nådige retfærdighed og kærlighed, således at – set fra Guds side – de ikke skal se min vrede og hellige retfærdighed. Jeg kender intet andet gudsbillede end netop billedet af Gud Herren, der i sit dybeste og inderste har ønsket om, at Han kan få lov at tjene og elske sine troende og tilbedere. Alle andre gudsbilleder, som jeg kender til, er billeder af en gud, der troner i ophøjelse og forventer troskab og underdanighed, og deri rækker sin velsignelse, og i det modsatte udøser sin forbandelse, og det er helt op til mennesket, hvad resultatet bliver.

Det er det jo for så vidt også i kristen tro, da ingen tvinges til at tro på Guds kærlighed i Jesus. Men forskellen er, at i Gud selv, er ikke ønsket om at blive tjent og adlydt; men ønsket om at blive troet, så Gud kan tjene os i sin kærlighed. I Gud selv er ikke ønsket om at udøve sin magt *over* mennesket; men et dybt ønske om at udøve sin magt *i* mennesket. Sin kærlighedsmagt.

Jesus *beder*, fordi det er hans opgave, og fordi det tjener til menneskers frelse. Og fordi dét ligger Gud på sinde.

Jesus beder *for os*, fordi det er så fundamentalt vigtigt, at dét er vores fokuspunkt og udgangspunkt: at se os som elsket af Gud på en sådan måde, at Han selv går i forbøn for os.

Når vi ser, at i det har vi lov at være, dertil har Jesus fuldbragt sin gerning over os, så har vi det rette udgangspunkt til så at gå ud og gøre gode gerninger. Så har vi det rette udgangspunkt for at være eet i de helliges samfund, som det hedder i trosbekendelsens tredje artikel, den om Helligånden. Dét kommer der mere om til pinse.

Men det er også nu, for uden Helligåndens virke og fylde i os, så ville vi være fortabte og blot have en guddom, der sidder henholdsvis til højre og venstre for hinanden i Himlens herlighed.

Dérfor kan vi tage dette med Jesu bøn til os som en vejledning til at det faktisk er en god gerning at sætte tid af til bøn, forbøn – det aspekt må vente til en anden gang – og så glæde sig over, at uanset, hvordan vort liv og lykke end sker på jord, så er vi set på og elsket af Gud Herren. Når vi bringes ud i livsvilkår, som stækker vore kirkelige vilkår og muligheder, som nu forsamlingsforbuddet i coronakrisen; når vi bringes ud i livsvilkår og mangel på muligheder for at være hinandens næste og være eet i fysisk fællesskab, så må vi glæde os over, at vort fællesskab i Kristus ikke er defineret af eller afhængigt af os, og vort fællesskab i indbyrdes kærlighed kan godt bære os igennem vanskelige livsvilkår. For det meste.

For vanskelige livsvilkår kan gøre det vanskeligt at leve og elske og føle sig elsket. Og i livet her er det ikke altid nok at vide, at Gud elsker dig. For Gud har også givet mig kærlighed til andre mennesker, og det gør ondt, når den kærlighed ikke kan leves ud konkret. For vi har også brug for den konkrete

kærlighedsgerning, for at kunne være tryk og finde fred også i den overordnede og guddommelige. Og det har været, og vil sikkert også fortsat være det for nogle, vilkårene og konsekvenserne af den tid, vi forhåbentlig er godt på vej ud af.

Alligevel må vi holde op for hinanden, at vi er ikke afskåret fra hinanden, fordi vi er forkerte, og vi er heller ikke knyttet til hinanden, fordi vi er rigtige. Og der gælder det samme hos Gud. Gud er ikke fraværende, fordi vi er forkerte, eller nærværende fordi vi er rigtige. Gud er vores himmelske far, fordi Han vil være det. Og vi kan være Hans, fordi vi kan. Og vi skal være hinandens, fordi vi vil det og kan det. Og midlet dertil vil altid være Guds kærlighed til os i Jesus Kristus, for han lever i os i de inderste lag, og vi lever i ham på den yderste dag.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.